

Αναφορά στο Προπατορικό αμάρτημα

[/ Γνώμες](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Προπατορικό αμάρτημα είναι η ανυπακοή των πρώτων ανθρώπων, του Αδάμ και της Εύας, στον Δημιουργό τους Θεό, με αποτέλεσμα να φέρουν στη ζωή των ανθρώπων το φαινόμενο του θανάτου. Η αναφορά αυτή γίνεται κάθε χρόνο πριν να ξεκινήσουμε τη πνευματική μας πορεία με την νηστεία της Σαρακοστής που ξεκινά τη Καθαρά Δευτέρα.

Αν λοιπόν οι κοινοί μακρινοί μας πρόγονοι έμεναν πιστοί στις εντολές του Θεού, δηλαδή στις οδηγίες του, ο κόσμος που ζούμε σήμερα θα ήταν Παράδεισος. Η πραγματικότητα όμως που ζούμε είναι διαφορετική. Ζούμε μέσα στην Κόλαση των πολέμων και των κοινωνικών προβλημάτων, ζούμε με την ασθένεια του coronavirus, της πείνας και της φτώχειας, της έλλειψης ασφάλειας και γενικότερα της κοινωνικής αδικίας, ζούμε με τα προβλήματα των φυλετικών διακρίσεων και της καταστροφής του Περιβάλλοντος, ζούμε με το πρόβλημα του μίσους και της κακίας, του φανατισμού και της αδιαφορίας στα προβλήματα των διπλανών μας,

ζούμε με το πρόβλημα των μεταναστών και των προσφύγων. Ζούμε σε μια εποχή που ο υλισμός περιορίζει τις δυνατότητες μας για μια δημιουργική πνευματική πορεία. Η αμαρτία κυριαρχεί παντού. Η μόνη μας ελπίδα είναι να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των αγίων μας, να ζήσουμε τη ζωή τους, να ξαναγεννηθούμε πνευματικά μέσα από την μετάνοια μας για να μπορέσουμε να γίνουμε το φώς του κόσμου. Για να αλλάξουμε τον κόσμο σε κάτι καλύτερο πρέπει πρώτα να αλλάξουμε ο καθένας από εμάς να γίνουμε πιο ανθρώπινοι με άδολη αγάπη προς όλους.

Κάποτε ο Φιλάνθρωπος Θεός έγινε άνθρωπος, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, για να μας οδηγήσει πάλι στον απωλεσθέντα Παράδεισον. Έτσι αν η ανυπακοή στο Θεόν οδήγησε στην απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Παράδεισον, η υπακοή μας στις θείες εντολές του Θεού θα μας οδηγήσει πάλι στον Παράδεισον. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα των θείων εντολών του Ιησού Χριστού είναι η άδολη αγάπη και η καλή διάθεση να συγχωρούμε ο ένας τον άλλον. Μέσα από την άδολη αγάπη μας προς τους συνανθρώπους μας γινόμαστε άξιοι του μεγαλείου της αγάπης του Θεού.

Αναφερόμενοι συνοπτικά σε μερικές πτυχές της αγάπης, του φόβου, του πόνου και της θλίψης, μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα τη σημασία της πνευματικής μας προετοιμασίας, που η Εκκλησία μας θέλει να ακολουθήσουμε. Πηγή της αγάπης μας πρέπει να είναι η αγάπη του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι η αγάπη είναι χάρισμα (χάρης) που δεν αναμένει ανταπόκριση ή αμοιβή. Είναι δηλαδή άδολη και ανιδιοτελής. Όταν δίνεις αγάπη, κι η αγάπη σου δεν είναι άδολη και ανιδιοτελής, και περιμένεις να πάρεις κάτι πίσω, όταν δηλαδή περιμένεις να ωφεληθείς εσύ ο ίδιος από την αγάπη που δίνεις, να κερδίσεις δηλαδή κάτι όπως κάνουν οι έμποροι που διαφημίζουν και πωλούν τα προϊόντα τους, όταν δηλαδή η αγάπη σου κατά κάποιο τρόπο είναι «εμπορική», τότε πληγώνεσαι και απογοητεύεσαι. Γι' αυτό η αγάπη όπως τονίζεται στην Αγία Γραφή «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον».

Τον φόβον πρέπει να τον αντιμετωπίσεις εκεί που φοβάσαι. Σε ένα γεγονός στενοχώριας πρέπει να βρεις κάποιο άλλο νόημα να σε συναρπάσει, διαφορετικά η θλίψη θα σε συντρίψει. Χρειάζεται δηλαδή από τον θλιβόμενον μια άλλη ενασχόληση που θα νοηματοδοτήσει τη ζωή του. Η σκέψη της αδιαφορίας της ζωής και τελικά της τάσεως για αυτοκτονία του απογοητευμένου και του πικραμένου από τη ζωή, ξεπερνιέται όταν η ζωή του αρχίζει να έχει νόημα για κάτι. Ακόμη, αν θέλεις να λυτρωθείς από την θλίψη, πρέπει να θυμάσαι ότι μπορούν να έρθουν χειρότερα πράγματα στη ζωή σου. Μόνο εκτιμώντας αυτά που έχεις, μπορείς να έχεις ευγνωμοσύνη για τη ζωή και να ευχαριστείς τον Θεόν. Τελικά για να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε την θλίψη μας, πρέπει να θυμούμαστε

τις ευεργεσίες της ζωής και το έλεος της φιλανθρωπίας του Θεού.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο πόνος έχει διαλεκτική και διπλή διάσταση. Ανάλογα δηλαδή με πόσο κοντά βρισκόμαστε κοντά στον Θεό, θα λειτουργήσει κι η κατάσταση του πόνου στη ζωή μας, αρνητικά όταν βρισκόμαστε μακριά από το Θεό και θετικά όσο περισσότερο βρισκόμαστε κοντά στον Θεό. Ο πόνος μπορεί να σε συντρίψει, μπορεί όμως και να σε ενδυναμώσει.

Ακόμη η θλίψη μπορεί να μαλακώσει τη ψυχή σου. Σε μαθαίνει να συγχωρείς και να κατανοείς τον εαυτό σου και τους άλλους καλύτερα. Κάποτε ένας πόνος, μια δοκιμασία, μπορεί να αποδειχθεί ευεργεσία τόσο για τη προσωπική μας ζωή όσο και για το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο ανήκουμε. Με τις εμπειρίες του πόνου γινόμαστε μάρτυρες της αλήθειας. Μέσα στο πόνο μας και στη στενοχώρια μας πρέπει να βρίσκουμε θετικά στοιχεία. Για να ξεπερασθεί η στενοχώρια χρειάζεται υπομονή. Η μαρτυρία του Ιησού Χριστού είναι σαφής: «ο υπομένων εις το τέλος σωθήσεται».

Το «εγώ» μας όταν βρίσκεται μακριά από τον Θεόν έχει την τάση να λειτουργεί ως εχθρός του ανθρώπου που εκφράζεται ως «εγωϊσμός», τρέποντας τον άνθρωπον προς ό,τιδήποτε είναι αρνητικό, που τελικά οδηγεί σε απόγνωση, απογοήτευση και καταστροφή. Η άλλη δύναμη που έχει μέσα του ο άνθρωπος είναι η χάρις του Θεού που σε οδηγεί στην προστασία της ζωής και στη δημιουργική πρόοδο. Σε τίποτα δεν ωφελεί ως τρόπος ζωής η επιστροφή και η εμμονή σε μια θλίψη του παρελθόντος, σε ένα δηλαδή θλιβερόν γεγονός. Για να ξεπεράσεις την στενοχώρια σου πρέπει να έχεις εσωτερικά πνευματικά στηρίγματα, όπως είναι η πίστη, η υπομονή και η αγάπη. Για να έχεις αυτά τα στηρίγματα πρέπει να βρίσκεσαι κοντά στον Θεό. Και βρίσκεσαι κοντά στον Θεό όταν ζεις σύμφωνα με τις θείες Εντολές του.

Αυτοί που στηρίζονται στους άλλους είναι συνήθως τα παιδιά, οι ενήλικες που θέλουν να στηρίζονται από άλλους είναι ως να παραμένουν ακόμη ανώριμα παιδιά που η επιστήμη της Ψυχολογίας τους χαρακτηρίζει ψυχοπαθείς (προφορικές παραδόσεις Σεμιναρίου Καθηγητού Μέγα Φαράντου στην Εταιρεία Φίλοι του Λαού).

Ένα από τα μέσα που μας τονίζει η Ευαγγελική Περικοπή για να αποφύγουμε τον κίνδυνο της απώλειας του Παραδείσου είναι και η Νηστεία που αρχίζει την Καθαρή Δευτέρα με την είσοδο μας στο στάδιο της Μεγάλης Σαρακοστής. Η Νηστεία δεν είναι ποτέ σκοπός, αλλά μέσον. Έχει όμως πάντοτε σκοπούς υψηλούς, την μεταμόρφωση και την θέωση του ανθρώπου. Νηστεία είναι η προσπάθεια μας να κρατήσουμε τους εαυτούς μας μακριά από την πηγή της κακίας. Έτσι εφαρμόζουμε την αληθινή Νηστεία όταν αποφεύγουμε την κακοπροαίρετη

κατάκριση και όχι την καλοπροαίρετη κριτική που βασίζεται στα γεγονότα, όταν απέχουμε από το θυμό και την ψευτιά και όχι από την επιμονή μας στην αλήθεια. Η αληθινή έννοια της Νηστείας δεν αναφέρεται απλώς στην αποχή από μερικά φαγητά. Η πραγματική έννοια της Νηστείας προϋποθέτει την συγχώρηση των άλλων και την ελεημοσύνη και γενικά την συμπαράστασή μας προς όλους τους συνανθρώπους μας, Έλληνες και μή, λευκούς και μαύρους, μικρούς και μεγάλους, προς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Με αυτό τον τρόπο ανοίγεται ο δρόμος για την αρμονική συνεργασία των ανθρώπων μέσα στην κοινωνία, με τη συνεχή κοινωνική αλληλεγγύη και αλληλοστήριξη. Καλές σχέσεις με τους άλλους σημαίνει περιορισμό του εγωισμού μας. Αυτός όμως είναι και ο μόνος τρόπος για να γίνουμε άξιοι του Παραδείσου. Ας κάνουμε λοιπόν στους άλλους ότι θα θέλαμε κι οι άλλοι να κάνουν σε μας, και να αποφεύγουμε να κάνουμε στους άλλους ό,τι δεν θα θέλαμε οι άλλοι να κάνουν σε μας. Αυτός είναι ο χρυσός κανόνας της αγάπης του Χριστιανισμού.